

[Inger Gautier Schmit.]

Forslaget, saadan som Kommissionen kommer med det, og som Ministeren i øvrigt ogsaa fremsætter det, bibeholder jo Straffen for Fosterdrab. Kun har Ministeren nedsat Straffen, men Straffen bliver absolut; det bliver altsaa paa dette Punkt en Skærpelse, idet Benaadning eller Bortfald af Straffen, som i Øjeblikket kan opnaas, ikke kan opnaas efter det Lovforslag, her er forelagt.

Med Hensyn til Svangerskaber, der opstaar som Følge af Forbrydelser, vil der heller ikke være nævneværdig forskellige Opfattelser, idet det jo er ganske rimeligt og naturligt, at hvis en Kvinde er udsat for en Forbrydelse af de forskellige Arter, som kan tænkes paa dette Omraade, og hun selv ønsker ikke at føde det Barn, der er blevet Følgen, maa hun være fritaget for denne tunge Opgave. Heller ikke dette vil det volde nogen Vanskelighed, tror jeg, at finde frem til en vis Forstaaelse af.

Nogenlunde det samme gælder for de eugeniske Grunde, idet jo baade Kommissionens Flertal og Mindretal har udtalt sig omtrent sammenfaldende i saa Henseende, og Ministeren har da ogsaa denne Paragraf med i sit Forslag. Kun maa jeg mene, at Vanskelighederne, naar man rigtig skal til at gaa til Bunds i dem, maaske alligevel vil blive større, end man i Øjeblikket tænker sig, thi eugeniske Grunde kan jo være meget vidtrækkende. Man kan trække en ganske skarp Grænse, og man kan trække en overordentlig vid og bøjelig Grænse, og det kan godt være, at det bliver vanskeligere her for Rigsdagens forskellige Partier at finde hinanden; i mit Mindretalsforslag kræver jeg absolut en meget skarpt optrukket Grænse for disse Tilfælde. Det er jo uhyre vanskeligt for Mennesker at spaa om og bedømme, hvordan et vordeende Menneskeliv vil komme til at udfolde sig. Saaledes hørte jeg forleden ved et Møde en Dommer udtale til mig, at han muligvis ikke engang kunde følge min Indstilling i saa Henseende, for han havde haft den mærkelige Oplevelse, at en Kvinde havde født 7 abnorme Børn til Verden, men det ottende Barn var blevet et højt begavet Menneske, og han var derfor bange for, at Rammerne her kunde blive for vide og Adgangen for let til Fosterfjernelse paa eugenisk Indikation.

De økonomiske Aarsager, der har været saa megen Tale om, bør i og for sig heller ikke være tilstrækkelig Aarsag, hverken til Fosterdrab eller til, at vi behøver at gennemføre et Lovforslag om dette Emne. Vi

er velhavende nok i Danmark til at kunne indrette vor sociale Forsorg saaledes, at det ikke skal være økonomisk Nød, der tvinger en Kvinde til Fosterdrab. Naar jeg nævner Ordet Fosterdrab, er det, fordi jeg tror, at det er det, den højtærede Justitsminister bedst forstaar, idet det falder sammen med hans Opfattelse, saaledes som han har udtrykt den forleden Dag. Vi her i Danmark, som har Raad til at bruge 300 Mill. Kr. til stærke Drikke, Øl, Vin og Spiritus, som har Raad til at ryge Tobak for 150 Mill. Kr. o. s. v., o. s. v., skulde vi ikke ogsaa have Raad til at indrette vor sociale Forsorg saaledes, at vi fik saadanne Tilstande, at det aldrig kunde tænkes, at en svanger Kvinde ikke vidste, hvorhen hun skulde vende sig, inden hun fødte sit Barn til Live? Vi maa — og jeg tror, at hele denne Diskussion vil sætte sin bedste Blomst, bære sin bedste Frugt gennem den Interesse, som herigenem er blevet vakt for sociale Foranstaltninger —, vi maa gaa frem ad den Vej gennem positive Skridt og ikke ved dette negative med Fosterudslettelse. Vi maa gennem positive Skridt afværge, at en gravid Kvinde føler Trang til at gaa til Kvaksalvere eller til selv at fjerne sit Foster og derigennem sundhedsmæssigt tage Skade. Det maa da blive saadan — og Interessen herfor er allerede vakt rundt omkring i Landet —, at en Familie med Børn kan komme ind i en passende Bolig, og det maa ogsaa blive saadan, at der bliver mere Forstaaelse for Skattelettelse for børnerige Familier. Det er naturligt, samtidig med at det er lige saa naturligt, at Mennesker, som ingen Børn har, hvad enten det er Mænd eller Kvinder, gennem deres Skat er med til at udligne den store Forskel, der bliver paa deres Velstandsniveau og de børnerige Familiers. Det maa ogsaa blive saadan, at den Mødrehjælp, som er begyndt ganske i det stilfærdige og paa privat Initiativ, faar den tilbørlige økonomiske Støtte og den tilbørlige Tilslutning fra forstaaende Mennesker, som vil gaa ind i netop den Gerning, som Mødrehjælpen øver, og som jeg tillægger den største Betydning, som jeg synes kan faa den smukkeste Udfoldelse her i Danmark.

Vi har ikke her i Landet Lyst til alt dette Anstaltsvæsen. Hele vor Udvikling paa dette Omraade er altid sket om ad det private Initiativ, og jeg tror, at hvis det Initiativ blot faar den fornødne Støtte fra det offentlige, vil det kunne løse denne samfundsmæssige Opgave, maaske langt bedre end de i Lovforslaget foreslaede offentlige Klinikker. Man kan jo heller